

Давор Мандић

ПЕСМЕ ИЗ ОНОСТРАНОСТИ

2016.

Ја знам да ме оностраност вреба
и да су сви моји преци тамо.
Како знам? Сам Господ зна!

И знам да се они јављају од тамо,
али само ја их не видим и не чујем.
Како знам? Сам Господ зна како знам.

Међу њима је и мој отац као светионик
и ја га чекам да ми се јави.
Сам Господ зна како знам.
И сам Господ зна да знам.

Смрт је само прелаз: пролаз,
наставак живота у ономе за нас
непознатоме.

И зато нас увек захвати страхота,
јер се мора направити корак,
а не зна се где.

Корак по корак и све смо ближе
да ступимо у то Ново,
а да не знамо шта је.

Прелазимо из старог у ново,
из овог у оно,
а у свему само Живот остаје.

Из смрти улазимо у боголепоте
и са свих страна
свелепота нас гледа.

Како издржати толике красоте,
то се поднети никако не да.

У боголепоти све се купа,
у светлости њеној све се умива
и зато из смрти смело ступа,
безбројна чета богоодабрана.

Одлазе наши драги у пределе оностраности
и односе тамо део нас самих.

Одлазе тамо као позвани гости
на трпезу Господњу у оду радости.

И ми их призивамо из прича давних
да се врате у наш свет.

Јер ми смо уплашени,
јер ми смо сами
и нас тек чека тај последњи лет.

Чекам претке да се јаве
из предела с оне стране.

Јер и ове мисли давне
као да су богодане.

И у њима нечег има
што их чини оностранима.

Из тих мисли, из тих снова
онострана чујем звона.

Одакле ме тај зов зове,
шта ме то нагони тамо?

И ако ништа не чујем
по оностраности путујем.

За оностраност се спремам,
да ли је то када себе немам?

Када се по немању крећем
тада оностраност покрећем.

Не знам ништа друго,
осим да правим Иконе од речи.

А иконе су прозори у Вечност,
окна ка оностраности.

Песма је Икона Речи,
која речима гради прозор оностраности.

Живот иде даље, а где то иде?
Куда одлази? Из оностраности
куда то одлазе наше животности?
Живот по живот куда се шаље
ако има или нема даље? Има
и нема даље, јер то је изнад
свега, не мири се са смрћу, а
мора да се преда. Да се преда
живот који је сама борба,
како да се преда та величанствена,
Божја творба?

Крај је када идеш К Рају,
када се враћаш поново
у оно у чему си настао.
Када се настаниш у Божјем сјају,
када смрћу паднеш
у оно из чега си пао.

Ако се обратим теби, Господе
да ме избавиш смртне сенке
хоћеш ли хтети тада Господе
да ми покажеш моје претке?

Хоћеш ли тада Господе увести ме
у поља оностраности,
а да ме не изведеш из оностраности.

Јер Свемогући Боже,
теби је све могуће,
а мени је немогуће
да се тако нешто може.

Окови земаљски ме држе
не дају ми да полетим.

Не мораш да умреш
да би видео онострано.

Треба да полетиш изнад васионе,
изнад земаљског праха.

А ти си од тог земаљског праха васионског,
а опет можеш да се винеш изван њега.

Васкрсење је када си изван гроба,
а тај гроб може бити
читав овај васионски свет.

Када се уздигнеш изнад трећег неба,
а останеш жив, то је као да си васкрснуо
целу васиону и повео је са собом.

Јер све је Васкрсење,
и живот и смрт, и васиона и надвасионско,
јер све је Свесветљење,
зато што Васкрсење је баш То.

Васкрсење обједињује онострани
и ово страни свет, оно је оновострано.

Васкрсење је Свесветлоличност,
а то може бити само Бог.

Тражиш нешто поуздано
у оностраном свету непоузданости.

Тражиш поуздање,
у овом свету непоуздања.

Има ли поузданог у царству
непоузданости? Може ли бити поуздања
у оностраном свету непоуздања?

Господ је поуздање у свету
поузданости и непоузданости,
у световима оностраности и оностраности.

Читав мој живот је велика Божја казна,
али Божја казна је Божје казивање,
Указ Божји сваком човеку, то је Божје обраћање
према свакој твари и сваком веку.

Понекад боли, да, али никада штетна није,
понекад воли, понекад се крије.

А кад се открије све постане јасно,
само што се плашим да већ тад је касно.

Казна тако јако пролази кроз снове,
како сад да схватим поруке Божје ове?

Божјом вољом можеш све.

Својом вољом не можеш ништа.

Твоја воља је производ Божје воље.

Твоја слобода је производ Божје слободе.

Твоје предодређење је производ Божјег предодређења.

Божја слобода предодређује твоју слободу.

Божје предодређење даје слободу твом предодређењу.

Божја воља слободно преодређује твоју вољу.

Сви имају неког, ти немаш никог,
а оностраност те чека.

Сам си, са свих страна окружен свиме
питаш се: има ли у оностраности лека?

Нико ти не зна име и незнаност адреса је твоја,
у оностраност одлазиш с њиме.

Тамо ћеш доћи као (не)звани гост,
да би видео лице Господње – чека те оностраност.

Али шта да напишем?

Када свуда су препреке, баријере.

Како да продрем у оно непробојно?

Оно што се назива Небом.

И како да видим оне који су већ тамо?

Претке које знамо и не знамо.

Одгонетати неодгонетнуто,
одговарати на неодговорено,
учити оно што се не да научити
и сазнати Несазнајно.

То је оно онострано.
Оно које непрестано продире
и излива се у овај наш свет.

То је оно свеобухватно
које се и у најмањем налази.
Пред моје очи излази?

Увек у овом свету има нечег оностраног:
љубави, правде, мира, истине, слободе, нечег Господњег.
Јер све ове вредности су сам Бог
и присуство њихово јесте присуство Божје,
присуство оностраног у оностраном.

Свака ствар, сваки предмет,
сваки временски трен и део простора
одскачна је даска у онострано,
то су врата и пролази оностраности.

Сваки човек и сваки век,
биће: онострано је тек, али
у њему онострано пребива.

И све ово има страну оностраности:
васиона, звезде, атоми, али и кости
јесу само одрази оностраности.

Хоћу да одшкринем врата
ка Оном, хоћу да размакнем
завесе у Тамо, да видим
оностраност Господњу.

Господ, Творац оностраности
и ононостраности, небоземаљскости
и ја у Њему бедно ништа,
црвдушни издахник.

Увек нам недостају кораци Пуноће
некако недостижни у овим просторима.

Непрестани часови Самоће,
окренути ка Оном у намам самима.

Савршена пуноћа кроз подвиг и слутње
у сталним усавршавањима.

Да би стали после вечне лутње,
пред нама: оностранима.

Стојећи пред Неизрецивим,
чекајући у Њега да закорачим.

Осврћући се схватам,
да је Оно у мени од самог почетка.

И да сам у себи прихватам,
сваког мог претка.

Неверица и сумња ме прате
као сенка под велом у ноћи.

Неверица и сумња никако да схвате
да су као окови који не дају да узлетим.

Неверица и сумња само су жалац у месо
који ми не дају да се гордим.

Да би ушао у пресек оностраног
као на ивици шеснаестерца
бежећи, као у животу, од свега опасног
као у школи: не смем да добијем кеца.

Али као да у свему мора да се ризикује,
живот и смрт у трену смењује.

Само да ли ћу тамо и овде
у животу видети онострано,
а у смрти онострано?

О, кости оностраности
када их после хиљаду година
изнесу пред извор светлости
оне се претворе у прах.

Има нечега у њима
од те васионземаљске прахости,
али и сигурног трага
да је у њима био Божански Дах.

Енергије силе оностране материјалности
прелазећи у дух невидљивости
постављају загонетно питање:
где одлази наш прах?

Песма је стварање без стварања.
Мисао Атанасија Великог јесте та
да би Бог био Творац и када ништа не би створио.

Јер Господ је Песма како каже Мојсије.
И одлазак у Вечност је тихословно певање песме Божје,
Непрестано стварање без стварања.

И песме Богородице и светитељима јесу песма Божја,
песма која је Бог сам.

Нема никога,
само Господ ако посети мој гроб.
Трава, распад и коначни слом,
само Господ ако посети мој гроб.
Нема никога и никога не видиш,
само Господ ако посети гроб.

Сваки дан се припремам
да изађем пред тебе, Господе.
Пред лице твоје, да пред тобом Господе,
сретнем претке моје.
И да од срамоте погледам мисли своје,
пред прецима мојим да се постидим од зла.
А ђаво с лева дошаптава:
"Да ли је тако?", а с десна:
"Бог ће да те спржи!"
Трудим се да му одговорим:
"Не требам ја Господу питања да постављам,
већ пред њим да одговарам,
а и ако ме спржи његова воља
Он ме је и истесао,
нека ме спржи љубав његова".